

Másnap

„A szex nélküli élet bölcsé tesz.”
(Robin Scherbatsky)

Egy világvégi kocsmában ültem. Egy olyan hétfő délután volt, hogy épp a saját bőrömon éreztem a világ minden hibáját, baját és értelmetlenségét, és semmi kedvem sem volt tenni bármit is, hogy ezeken változtassak.

A legolcsóbb pálinkát ittam, amit kapni lehetett, mellé valamilyen savanyú sört, közben a poháralátéttel játszottam. Úgy ültem ott, akár Henry Chinaski, annyi különbséggel, hogy egyelőre képtelen voltam akkora egykedvűséggel szarni a dolgokra, ahogyan csak ő tudott. Az ő alkoholizmusában volt valami összeszedettség, valami lágy professzionalizmus, amit mindig is irigyeltem tőle. Chinaski egyszer kihívta Ernest bácsit egy barátságos bokszmeccsre, és győzött. Most meg én akartam kihívni őt, hogy megnézzük, melyikünk bírja jobban a házi pálinkát.

Valójában az ember nem azért kezd inni, hogy rájöjjön az élet nagy rejtelmeire, hogy megválaszolja az egymilliós kérdést, és ne kelljen kikérnie a közönség segítségét. Aki tényleg iszik, mármint úgy istenigazából, annak ezek a dolgok meg sem fordulnak a fejében. Pont ellenkezőleg: az alkoholista felmászik az Empire State Building tetejére, a turistáktól távol keres magának egy eldugott tűzlétrát, hogy még magasabbra jusson, ott letolt gatyával belekapaszkodik a korlátba, és egy akkora csokimikulást indít meg a föld felé, hogy az valakin vagy valamin mindenképp nyomot hagyhasson. De komolyan. Az ember ilyenkor pont leszarja az univerzumot, a mindenséget, az istent, a nagy varázslót, a Téalapót, a fucidöntőt, az ázsiai lesbipornót, a jégtablákat, a fókaprémeket, a faroknövelő szereket, a kábeltévé-csatornákat meg a gyümölcsfacsaró gépeket német acéllal, tehát szinte mindent, ami a világon fontosnak számít. Illetve fontosnak tartunk. Én is pont így voltam vele. Csak a pohár létezett benne a piával meg a kezem, a torkom, a nyelőcsövem és a gyomrom. Semmi más. Esetleg még a mellettem levő tál azzal a ritka finom sóspereccel. Jin és jang. Itt még a tökéletlenség sem olyan, mint ahogy a nagykönyvben meg van írva.

[Nem nagyon mondták még rám, hogy szar alak vagyok, de piszkosul nehezen tudtam magam elképzelni, ahogy bárgyún vigyorgok a papundeklivel kitömött fehér babzsákfotelomban, olcsó ragasztószalaggal csirketollból készült szárnyak vannak hozzám erősítve, és közben a Gazdálkodj okosan játékszabályát magyarázom egy rakás szerencsétlennek. Mert mi más lehet ott csinálni? Abban is mindig csaltam, ha tehettem. De nyerni csak egyszer nyertem.]

Minél többet ittam, annál büszkébb voltam rá, hogy egy utolsó senkiházi vagyok. Szerettem volna díjat adni valamennyi embernek, akik igazán semmi lényegeset nem tettek sem magukért, sem a világért. Akik egész életüket annak szentelték, hogy senki ne emlékezzen rájuk, és hogy aztán mégis úgy haljanak meg, akár a tengerbiológusok, agysebészek, feltalálók, talkshow házigazdák, Formula-1-es pilóták, reklámszlogen-kitalálók és valamikori biciklitolvajok: egyszerűen és kurvára véglegesen.

Nyolc-kilenc poháron túl járhattam már, mikor belépett az ajtón Henry Chinaski. Henry Kibaszott Chinaski személyesen. A névtelen kocsmák koronázatlan királya. A felvizezett italok és a lefizetett szajhák régi cimborája. A göröngyös életutak állandó stopposa. A világgal vívott harcok félnehézsúlyú világbajnoka. Ennek dacára sokkal szarabbul nézett ki, mint sejtettem volna. Bőre füstszínű volt, az arcélei homályosak, a szemében pedig akkora kialvatlanság sötétlett, amin Csipkerózsika álma sem segíthetett volna.

Odaszóltam neki.

– Hé, Chinaski! – visszhangozta a kocsmá.

Nem szólt semmit, csak odajött a pulthoz, kért egy dupla scotchot meg egy pohár csapvizet, rágyújtott, és két-három slukkból akkora füstfelhőt fújt maga köré, hogy szinte azonnal láthatatlanná vált a többi ember számára.

– Nem sokszor láttalak még itt, Chinaski – mondtam. Mintha legalább egy charlesbronson beszélt volna belőlem.

– Tudod, kölyök, attól, hogy nem látsz, még nagyon is ott lehetek bizonyos helyeken – mondta. A füstfelhő kis körben szétszórt az arca előtt, ahogy a szavak utat próbáltak törni maguknak.

Mosolyra húztam a számam. És még a nevemet is tudta... Kölyök. Nem semmi gyerek ez a Henry fiú.

– Szeretted a pálinkát, Chinaski?

*

– Egy béna író vagy, Chinaski.

– Bírom a fejed, kölyök.

– Egy csepp tehetség sem szorult beléd, mégsem bírom letenni a könyveidet. Áruld már el, hogy csinálod!

– Általában felvizezem a whiskey-t kettő a háromhoz arányban. Vagy a scotchot.

– Ennyi?

– Ja.

– Szép.

[Ekkor vettem észre, hogy elérkezett a pont, amikor már képtelen voltam bármit is végiggondolni. Pontosabban teljesen felesleges lett volna eldönteni, hogy mit mondjak ki hangosan, és mit tartsak meg a fejemben. A rövid távú memóriám már vagy négy pálinkával ezelőtt felmondta a szolgálatot, ezért nem maradt más lehetőségem, mint folyamatosan kimondani, ami eszembe jut.]

*

– Egyszer írni fogok egy könyvet, amelyik tele lesz szóismétlésekkel, képzavarokkal, félbe hagyott mondatokkal meg olyan párbeszédekkel, ahol...

– Kérjél még sósperecet!

– ...ahol egymás szavába vágnek az emberek. Ami egy fokkal jobban hasonlít az életre. Érted?

– Aha.

– Ezen a világon nincs még egy olyan tökéletlen teremtmény, mint az ember.

– Ja, meg a blablabla.

– A blablabla is ember.

– Ja, persze.

– Milyen aljas módszerekkel lehetne papírra vetni a tökélet... [hikk]... lenséget?

– Nem tudom.

– Most az egyszer legalább le lehetne írni az igazat.

– Ja.

– És tudod, mit! Egy nő lesz a főszereplő! Egy f...

– Akkor már legyen egy prosti. Jó nagy saggal, olcsó, kopott körömlakkal...

– Akarsz segíteni? Ez úgyis a te asztalod, Chinaski.

– Oké, de kérjél már sósperecet!

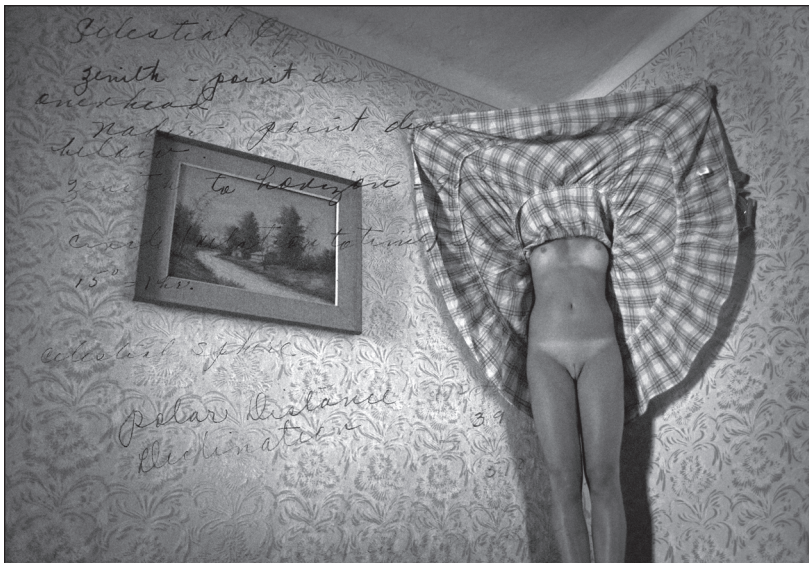
– Ez lehetne a könyv alcíme: „Könyv az igazak álmáról.”

*

– Mit is mondtál az előbb?

– Hogy egy szar író vagy, Henry.

- És én erre mit is mondtam?
- Hogy bírod a fejem.
- És aztán?
- Mit aztán?
- Aztán mit mondtam?
- Azt, hogy fel szoktad vizezni a scotchot. Vagy a whiskey-t.
- És ezt mért mondtam?
- Mert kérdeztem, hogy csinálod.
- Mit, a piát?
- Nem, azt hogy csinálod, hogy olvashatóan írsz, pedig semmi tehetséged. Mintha iskolába se jártál volna.
- Jaa, azt hiszem, értem.
- És tényleg csak ennyi?
- Mi?
- Ennyi kell? Egy kis alkohol az írói vénába?
- Ja.
- Akkor rendelék még egy kört.

Bezzeg Gyula fotója